

Nr 288.

Av herr **Jonsson** i Gumboda, om skrivelse till Kungl. Maj:t angående revision av gällande resereglemente.

Vid 1915 års riksdag väckte undertecknad motion med yrkande om revision av gällande resereglemente. Framställningen, som tillstyrktes av andra kammarens fjärde tillfälliga utskott, blev utan nämnvärt motstånd bifallen av andra kammaren, men rönt motsägelse i första kammaren och blev efter någon debatt därstädes avslagen.

Under 1916 års riksdag framlades frågan ånyo i första kammaren genom motion av herr Rosén. Första kammarens andra tillfälliga utskott, dit sistnämnda motion remitterades, hemställde om bifall till framställningen efter en, enligt min mening, mycket sakrik motivering, till vilken jag ber få hänvisa (bihang Nr 44), och vill här endast återge ett brottstycke av densamma:

»Med det nu anförda anser sig utskottet ha givit synnerligen goda skäl för den uppfattning, vartill utskottet kommit, eller att en revision av resereglementet är behövlig. Härtill kommer emellertid ytterligare, att de utgifter, såväl för staten som för enskilda personer, vilka årligen utgå enligt resereglementet, torde vara långt mera betydande än vad man i allmänhet föreställer sig. De rese- och traktamentspenningar, för närvarande uppgående till över 700,000 kronor, som återfinnas under riksstatens huvudtitlar, giva ingen verklig ledning för att bedöma totalbeloppet av hithörande utgifter. Dels finnas rese- och traktamentspenningar, understundom till mycket betydande belopp, uppförda på åtskilliga centrala ämbetsverks stater, dels bestridas dylika kostnader av publika fonder och kassor, dels ingå sådana kostnader, oavsett fastställda omkostnader, exempelvis i en mångfald av riksdagen beviljade byggnads- eller andra anslag. Utan en mycket ingående undersökning torde det vara omöjligt att ens tillnärmelsevis beräkna de genom resereglementet reglerade årliga statsutgifterna för resor och traktamenten, men det är lätt att inse, att de måste vara betydande. Därjämte ålägger staten en mängd enskilda per-

soner dylika utgifter i sådana fall, där offentliga förrättningsmäns resekostnader helt eller delvis icke ersättas av allmänna medel. I detta sammanhang kan erinras om häradsrätternas konkurssammanträden, lantmäteriförrättningar, lantbruks- och skogsingenjörers samt vissa konsulenters tjänsteresor, olika syneförrättningar o. s. v., vilka helt eller delvis skola ersättas av enskilda personer, för vilka kontrollen av dessa räkningar är ännu svårare än för myndigheterna. Det ligger i öppen dag, att ett reglemente, varigenom så stora belopp skola regleras, bör vara så avfattat, att det är lätt tillämpligt samt icke ger upphov, vare sig till onödiga utgifter eller till verkligt missbruk. Det torde t. o. m. med fog kunna ifrågasättas, huruvida icke ett reglemente av denna stora ekonomiska betydelse borde överlämnas till riksdagen för avgivande av yttrande, innan det av Kungl. Maj:t fastställles.»

Men trots den ingående motivering, som utskottet sålunda presterade och de klara skäl för bifall till framställningen som avgåvos under debatten av flera talare (Första kammarens protokoll Nr 2), avslog första kammaren såväl motionen som utskottets hemställan.

Då emellertid kravet på nytt resereglemente omöjligt kan i längden avvisas, enär de grundväsentliga bristfälligheter som nu vidlåda detsamma i så många avseenden äro bevisade och då frågan berör en statsutgift som sannolikt får räknas i flere miljoner kronor årligen samt dessutom med erfarenhet från år 1907, då nuvarande resereglemente fastställdes, hurusom Kungl. Maj:t tog mera hänsyn till den mening i saken, som framfördes av ett par ämbetsverk, än till riksdagens uttalande i principfrågan, har jag ansett skäl föreligga att ånyo framlägga saken till riksdagens beprövande och får därför vördsamt hemställa,

att riksdagen ville i skrivelse till Kungl. Maj:t anhålla om revision av gällande resereglemente.

Stockholm den 2 februari 1917.

Olof Jonsson.